

ನನಗೂ ಈ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಹುಚ್ಚು ಅಂಟಿದ್ದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ. ನಾನು ಪ್ರೆಮರಿ, ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಶಾಲಾ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿನಾಚರಣೆ, ಗಣತಂತ್ರ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಗೀತೆಗೋ, ಜನಪದ ಗೀತೆಗೋ ಶಿಕ್ಷಕರು ಕಲಿಸಿದಂತೆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ನಿಂತು ಕೈಕಾಲು ಆಡಿಸುವುದು ಇದನ್ನೇ ನೃತ್ಯ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಆಗ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ನೃತ್ಯ ಎಂದರೆ ಒಂದಷ್ಟು ಕೈಕಾಲು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಮಾಡುವುದು ಇಲ್ಲವೆ ಗಿಡಮರ ಸುತ್ತುವುದು, ಹೀರೋಯಿನ್ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೀರೋ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಓಡುವುದು ಇಷ್ಟರಲ್ಲೆ ಹಾಡು ಮತ್ತು ಅದರ ಡಾನ್ಸ್ ಕೂಡ ಮುಗಿದಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ನೃತ್ಯ ಎಂದರೆ ಭರತನಾಟ್ಯ. ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಅಗಲ ಮಾಡಿ ಅಂಗಾಲುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಅದು ಭರತನಾಟ್ಯ ಮಾಡಿದಂತೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅಭ್ಯರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಣಿತದ ಲಯ ವೇಗವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಯಾವುದೇ ಫಂಕ್ಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕಾದರೂ ಮನೆಯವರ ಅಪ್ಪಣೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಡಾನ್ಸ್ ಅಂದರಂತೂ ನಮ್ಮ ಪೋಷಕರು ಕುಣಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯುವವರನ್ನು ನೋಡಲು ಕಳಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಹಂಬಲ ನನ್ನ ಮನದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತು ಕುಳಿತು ದಿನವೂ ತನ್ನಿರುವಿಕೆ ಸಾರುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಮಕ್ಕಳ ಮೂಲಕವಾದರೂ ನನ್ನ ಆಸೆ ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯು ಹಾಕಲಾರದ ಸೋಮಾರಿಗಳು. ನಮಗಲ್ಲೆ ಇಷ್ಟ ಆಗಲ್ಲ, ನೀನೆ ಮಾಡು ಎಂದು ಕೈ ಎತ್ತಿಬಿಟ್ಟೆವು. ಯಾವುದಾದರೂ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಲಿ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡಿಸಿ ವ್ಯಾ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆಯು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಮದುವೆ ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥದಂತಹ ನಮ್ಮ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಫಂಕ್ಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಹರೆಯದ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೂ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಣಿಯಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಕಾಲಿಗಿಂತ ಬರಿ ಕೈಗಳ ಹೆಚ್ಚು ಕುಣಿದು ನೋಡಿದವರಿಗೆ ನಾನು ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೋ ಇಲ್ಲ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಜಗಳ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೋ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬರಿ ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರೆ ಕುಣಿಯುವುದು ನೋಡಿ ಸಹಿಸದ ನನಗೆ ನನ್ನ ವಾರಿಗಿಯವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಕುಣಿಯಲು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಜನ ಸೇರಿ ನಾವು ಮಾಡುವ ನೃತ್ಯ ಎಂದರೆ ಎಂಥದು...! ಎಲ್ಲರೂ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಗೋಲಾಕಾರವಾಗಿ ಸುತ್ತುವುದು, ಹಾಗೆಯೇ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಸೊಂಟದ ಮೇಲಿನ ದೇಹದ ಭಾಗ ತುಸುವೆ ಬಾಗಿ ಮತ್ತೆ ನೆಟ್ಟಗಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲವೆ ಬಲಗೈ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದೆ ಮಾಡುವುದು ಹೆಜ್ಜೆಂದರೆ ಇಬ್ಬರು ಕೈಕೈ ಹಿಡಿದು ಫುಗಡಿ ಆಡುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಾಡಿಗೂ ಇವಿಷ್ಟೆ ನಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು. ಇಂತಹ ನಮ್ಮ ನೃತ್ಯ ನೋಡುಗರಿಗೆ ಅದೇನು ಮನರಂಜನೆ ಒದಗಿಸುತ್ತೆ. ನಮಗೂ ಹಾಗೆ ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಸುತ್ತಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಸೈಜ್ ಅನ್ನು ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ತೆಪ್ಪಿಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಡುತ್ತೇವೆ.

ಆ ಅಭ್ಯರದ ಡಿಜೆ ಸಾಂಡಿಗೆ ಕುಳಿತಲ್ಲೆ ಕುಣಿಯುವ ಕಾಲುಗಳು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಹಾಡಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದರೆ ಕದಲುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕೈಗಳು ಕುಣಿದಷ್ಟು ಈ ದರಿದ್ರ ಕಾಲುಗಳೇಕೆ ಕುಣಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ ತಿಳಿದಿದ್ದೆಂದರೆ, ನಾವು ಹೆಂಗಳೆಯರು ಮಾತಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಲಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕೈಗಳು ತನ್ನಂತಾನೆ ಆಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಕಾಲುಗಳು ಪಾಪ ಕುಳಿತಲ್ಲೋ ನಿಂತಲ್ಲೋ ತಟಸ್ಥವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕೈಗಳು ಆಡಿದ್ದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳು ಆಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನರ್ತಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಕೈಯಿಂದ 'ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟು ಚಂದ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತೇ' ಎಂದು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂಬಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಈಗ ಫೋನ್, ಟಿವಿ ಚಾನಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿಸುವವರ ದಂಡೇ ಇದೆ.

ಸರಿ, ಮನೆ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಬೇಗ ಬೇಗ ಮುಗಿಸಿ ಟಿವಿ ಆನ್ ಮಾಡಿ ನನ್ನ

ಆಪರೇಶನ್ ಡಾನ್ಸ್ ಅಭಿಯಾನ ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ಮೊದಲು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಯಾವ ಹಾಡಿನ ಮೇಲೆ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಕಳೆಯಿತು. ಅವರು ಕಲಿಸುವ ಡಾನ್ಸ್ ಸೈಪ್‌ಗಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಎಂದು ಸುಲಭ ಡಾನ್ಸ್ ಸೈಪ್ ಎಂದು ಗುಗಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರ್ಚ್ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಹಾಡಿಗೆ ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸೈಪ್ ಹಾಕತೊಡಗಿದೆ.

ಒನ್, ಟೊ, ತ್ರೀ... ಎಲ್ಲಾ ಸೈಪ್‌ಗಳು ಕಷ್ಟವೇ ಅನಿಸತೊಡಗಿದವು. ಮತ್ತೆ ಈಸಿ ಸೈಪ್ ಗೂಗಲಿಸಿ ಹುಡುಕಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು ಬರುವ ಸಮಯವಾಯಿತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟದ ನಂತರ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಸಂಜೆ ಗಂಡ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಜರ್. ಟೀ, ಟಿವಿ, ಹೋಮ್ ವರ್ಕ್, ರಾತ್ರಿ ಅಡುಗೆ ಊಟ, ಸ್ವಲ್ಪ ಡಾನ್ಸ್ ರೀಲ್ಸ್ ನೋಡಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಫೋನ್ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದವಳಿಗೆ ಕೈಯಿಂದ ಫೋನ್ ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಅರಿವಿಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ, ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒನ್, ಟೊ, ತ್ರೀ...! ಹೀಗೆ ಒಂದು ವಾರವಾದರೂ ನನ್ನ ಡಾನ್ಸ್ ಸೈಪ್‌ಗಳು ಒನ್, ಟೊ, ತ್ರೀಗಿಂತ ಮುಂದೆ ಸಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಡಾನ್ಸ್ ರೀಲ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ನೋವು ಬಂದು ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಸೌತೆಕಾಯಿ ಹೋಳು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೆ. ನನ್ನ ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿಯುವ ಆಸೆ ಈಡೇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಮನದ ಮುಂದಿನ ಡಾನ್ಸ್ ಎಂಬ ಮಾಯೆ ನನ್ನ ಸದಾ ಕುಟುಕುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಐವತ್ತು ಅರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಸೆಲೆಬ್ರಿಟಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೈಯಲ್ಲಿ ನರಗಳಿರದಂತೆ ಬಾಗಿ ಕುಣಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾನೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವಾಗ, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವಾಗ, ಕಸ ಗುಡಿಸುವಾಗ, ಹೀಗೆ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಹೆಜ್ಜೆ ಎತ್ತಿತ್ತೆ ಇಟ್ಟು, ಕೈಗಳನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿಸಿ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದರೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜಿಜ್ಜೆ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ದೇಹವೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಂತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಇದು ಹೀಗಾದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಬರಿ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟು. ವ್ಯಾಯಾಮ ಕೂಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗದು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಗೆಳತಿಯರು ಕೂಡಿ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗ್ರೂಪ್ ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡಲು ಸೇರುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅದಕ್ಕೆ ಜಿಮ್‌ನಲ್ಲಿಯಾದ್ರೆ ಸ್ಪಿಕ್ ಆಗಿ ಎಕ್ಸರ್ಸೀಜ್ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ದಿನಾಲೂ ಜಿಮ್ ಸೇರಲು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಯುರೇಕಾ... ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಐಡಿಯಾ ಹೊಳೆಯಿತು. ಜಿಮ್ ಸೇರುವ ಬದಲು ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಏಕೆ ಸೇರಬಾರದು. ವ್ಯಾಯಾಮವೂ ಆಗುತ್ತದೆ, ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿತಂತೆಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಯೋಜನೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೆಳತಿಯರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದೆ ಹುರುಪಿನಿಂದ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಷ್ಟೇ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿದರು ಕೂಡ. ನನ್ನ ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿಯುವ ಎರಡನೆ ಇನ್ಸಿಗ್ನ್ ಶುರುವಾಯಿತು. ನಾವು ಡಾನ್ಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಹೇಳಿಕೊಡುವವರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗಳು ಫುಲ್ ಆಗಿವೆ ಎಂದು, ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಮೊದಲೇ ಬುಕಿಂಗ್ ಮಾಡಿಸಬೇಕಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಆದರೂ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಒಂದು ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಗಿಟ್ಟಿಸಿದಾಗ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಗೇಣು. ಇನ್ನೇನು ನಾನು ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿತು ಕಠಿಣ ಸೈಪ್ ಹಾಕಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಂದ ಶಹಭಾಷ್‌ಗಿರಿ ಪಡೆಯುವ ಕನಸು ಕಂಡಿದ್ದೇ ಕಂಡಿದ್ದು.

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಸಂಭ್ರಮದ ಬೆಳಗು. ಅವತ್ತಿನ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ಹೂ ಎತ್ತಿದಷ್ಟೇ ಹಗುರವಾಗಿ ಸಾಗಿದವು. ಎಲ್ಲರೂ ಜೀನ್ಸ್, ಟಾಪ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಹಾಜರಾದೆವು. ಎಲ್ಲರ ಹೆಗಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಬ್ಯಾಗು. ಅದರಲ್ಲಿ ಚಾಕೋಲೇಟ್, ಬಿಸ್ಕೆಟ್, ಜ್ಯೂಸ್ ಬಾಟಲ್, ಗ್ಲೂಕೋಸ್... ಹೀಗೆ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡಿ ದಣಿದಾಗ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಂದು ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯಿಂದ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಒಟ್ಟು ಇಷ್ಟೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು ಹರೆಯದ ಹುಡುಗಿಯರೆ. ಐದು ಜನ ನಾವು ನಡು ಹರೆಯದವರು. ಜಿಂಕೆಯಂತೆ ಹಾರುವ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡು ತುಸು ಪೆಚ್ಚಾದರೂ ನಾವು ನಾವೇ, ನಮಗಾರು ಸಾಟಿ ಎಂದು ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಲಿಯಲು ಸಿದ್ಧರಾದೆವು.